

Tredjepristagare högstadiet 2017

Författare: Kajsa Holmquist

Skola: Eketånga Montessoriskola i Halmstad

Motivering: En berättelse som känns i hela kroppen och griper tag! Novellen levandegör känslor av skam och misslyckande på ett balanserat och äkta sätt.

Samvetet kommer ikapp

En kall rysning sprider sig upp längs ryggraden, ända ut i fingertopparna och ner i tårna. Vartenda hårstrå på min kropp ställer sig upp på en millisekund. Jag känner ögonen i nacken. Jag vänder mig hastigt om endast för att se total mörker, tomhet. Men något finns där borta, vad är det? Hur många är det? 10? 100? Det enda jag vet är att det finns där och det kollar på mig. En ny känsla sveper över mig. Klaustrofobin lindar sig runt min hals och gör det svårt att andas, jag måste härifrån. Med hjärtat i halsgropen börjar jag springa allt vad jag kan ut i det kolsvarta mörkret.

Efter bara någon minut bränner mina lungor samtidigt som alla mina ynka muskler skriker gällt efter mer syre. Jag blir tvungen att stanna och hänga över mina knän. Jag försöker ta några stora andetag men det enda lungorna ger ifrån sig är raspiga ljud som att de har gett upp för länge sen. Vad fan hände? Jag brukade ju vara bäst i fotbollslaget och jag krossade alltid killarna på idrotten i skolan. När försvann sporten ur mitt liv? Minnen från sommaren dyker upp i huvudet. Alla sena kvällar med mina vänner och även med typer jag inte kände. Jag kom att tänka på min allra första fest då alla nästan tvingade i mig shot efter shot och de där små tablettorna som jag inte visste var för något. Jag kommer inte ihåg mer från den kvällen bara att jag mådde skit dagen efter och att jag hade lite ont mellan benen. Men när jag frågade mina kompisar ville de inte prata om det. Jag brydde mig inte heller för varenda helg därpå hade jag fester inplanerade. Jag var lycklig, kände att jag äntligen passade in hos de "coola".

Mina tankar avbryts när jag hör fotsteg bakom mig. Något jagar mig. Adrenalinet skjuter ut i min kropp och jag börjar springa igen. Det som är bakom mig ökar också tempot och springer med lätta, fast ändå bestämda steg mot mig.

Plötsligt springer jag i en skog. Grenarna rispar i mitt ansikte och jag hör det klafsande ljudet när mina fötter möter det mjuka underlaget. Mina lungor klarar inte mer så jag stannar, helt slut i hela kroppen. Min syn är suddig men en bit in bland träden ser jag mina föräldrar. Deras ansikten är mulna och sorgsna som de brukar vara när jag kommer hem på småtimmarna och skriker åt dem att låta mig vara. Jag älskar dem så, varför behandlar jag alltid dem som skit? Lika snabbt som de hade dykt upp försvinner de. Samtidigt ser jag Ida stå en bit bort. Min bästa vän som jag stängt ute ur mitt liv för att hon inte hade den rätta statusen. Illamående och yrsel slår till som ett hårt slag i magen. Marken rör på sig och träden snurrar fortare och fortare runt mig. Jag tappar balansen och faller hjälplöst ner mot marken. Jag ligger där orörlig och darrar som ett asplöv och känner blodsmaken i min mun efter att ha slagit i läppen i fallet.

Skakningarna slutar direkt när jag hör ljudet av fotsteg som närmar sig i den svåra terrängen. Jag ligger kvar utan att kunna röra mig. Utan att veta vad jag ska göra känner jag paniken stiga.

När jag slår upp ögonen får jag en chock. Där lutandes över mig står jag. Den lilla nyfikna tjejen i rosa blus är jag som 12-åring. Hon står och kollar på mig ett tag sen frågar hon plötsligt, "Vad hände?". Utan att jag hinner svara skriker hon, "Du är ju helt misslyckad!" Hon börjar skratta ett högt håfullt skratt som gör att tandställningen glimtar fram. Skrattet gör att det kryper i skinnet på mig och att ögonen tåras. Mellan flickans skrattutbrott ropar hon ut ord som problembarn, bortkastat, skam samtidigt som hon pekar ner på mig. Jag slår händerna för öronen för att slippa höra och kniper hårt ihop ögonen. Men orden ekar fortfarande i mitt huvud. Jag skriker för att få ut dem. Jag skriker för att försvinna.

Jag vaknar med ett ryck utav mitt eget skrik. Jag sätter mig upp i min knarrande säng och känner alla flottiga chipssmulor i lakanen som klistrat sig mot mina bara ben. Huvudet bultar som om tusen hästar galopperar bakom hjässan. Orden snurrar fortfarande runt inom mig: misslyckad, problembarn, bortkastad. De är som stora stenar som bara tynger ner mig och gör att jag inte orkar resa mig från sängen. Efter ett tag känner jag att magen vänder sig ut-och-in. Jag hasar mig snabbt ur sängen, men blir tvungen att slänga mig mot väggen för att inte falla ihop av huvudvärken och den brutala headrushen jag fick av att ställa mig upp för snabbt. På väg till badrummet stödjer jag mig mot lägenhetens tunna väggar, som inte ens håller ute grannarnas äckliga aktiviteter på kvällarna, för att inte tappa balansen eller råka trilla på en ölburk som ligger och skräpar på golvet.

Väl framme i badrummet försar både spya och tårar ut ur mig. Ögonen svider och kräksmaken finns fortfarande kvar i munnen efter att ha sköljt den med vatten ett dussintals gånger. Jag kollar upp i den skitiga badrumsspegeln. Ser mina utstickande ögon med små pupiller. Ser det blåa, skarpa ljuset från lysrören spegla sig i min glansiga panna där en slinga av mitt ljusa tunna hår klibbat sig fast. Ser min askgrå hud och alla ben som buktar ut ur den. Ser att jag ser ut som självaste Gollum från Sagan om Ringen. Jag ser på mig själv, hela mig, och för första gången på länge tänker jag klart. Aldrig mer, aldrig aldrig mer.